

Twee

In de stad veranderen de anderen mij
in Marokkaan. Ik *zie* ze denken.

Maar wat is denken? Dacht afgelopen nacht
dat ik een puzzel aan het leggen was;
het bleek een afbeelding van mezelf in staat
van ontbinding; ik herkende mezelf aan mijn
zwarte gypsen.

Op de radio hoorde ik
(een paar jaar geleden) een bioloog zeggen:
de natuur is door de warme
winter van streek, overal in de stad
denken planten dat het lente is.

Het helpt een baby in de armen te leggen
van een dement mens – baby of huisdier,
wetenschappelijk onderzoek heeft het aangetoond,
als ik me niet vergis.

Ik ken bijna niemand
uit de straat waarin ik tien jaar woon.

De bovenbuurvrouw
zonnebaadt in het zolderraam. We drinken een kop thee.
Plotseling zegt ze: de stad weerkaatst in de autoramen
als een rommelige boekenkast.

Mustafa Stitou